

Nr 287

Av herr **Larsson** i Hedenäset, om inrättande av en särskild rättsnämnd för resningsfrågor.

På många håll i vårt land hyser man den uppfattningen att resningsinstitutet f. n. ej fungerar tillfredsställande. Bland uppslag som kan förtjäna övervägas i syfte att åstadkomma en bättre ordning på detta område förtjänar den i Danmark ända sedan 1916 genomförda ordningen med en särskild rättsnämnd att övervägas.

Om skälen till att denna fråga måste tillmätas en hög grad av aktualitet kan jag fatta mig kort. De nackdelar som vidlåter den nuvarande ordningen kan sammanfattas sålunda:

Det är principiellt oriktigt, att samma myndighet, samma domstol, som meddelat en dom eller ett utslag, efter sökt resning skall pröva giltigheten av egna domar eller utslag. Även om man frånser risken att prestigesympunkter vid omprövningen befaras lätt kunna göra sig gällande, är det ur principiella synpunkter förkastligt, att samma domstol skall pröva, om den dömt rätt eller fel. Allmänhetens förtroende för omprövningens objektivitet och därmed för rättsväsendet över huvud taget blir tvivelsutan större, om den nya prövningen anförtros åt ett annat organ.

En annan nackdel med nu rådande ordning är, att på grund av högsta domstolens stora arbetsbelastning tidsutdräkten vid handläggningen av resningsansökningar kan bli mycket stor. När det tager bortåt två år att få en sådan ansökan prövad, måste det anses otillfredsställande.

Ehuru flera andra skäl kunna läggas till de anförda, äro dessa redan i och för sig så starka, att de motivera en omprövning snarast av nu gällande resningsförfarande. Frågan blir då huru en nyordning lämpligast bör gestaltas.

En nämnd delvis efter danskt mönster har goda skäl för sig. Den kan lämpligen bestå av 5 av regeringen utsedda representanter, t. ex. ett justitieråd, en hovrättsdomare och en underrättsdomare, en advokat och en juris professor samt två, förslagsvis av riksdagens opinionsnämnd tillsatta ledamöter. Härigenom skulle en olägenhet, som onekligen vidlåder det danska systemet, nämligen yrkesdomarnas pluralitet inom nämnden, kunna undvikas — i Danmark ingår nämligen inga av folkrepresentationen utsedda ledamöter i nämnden.

Den sistnämnda synpunkten förefaller särskilt viktig — så viktig att det måhända kunde vara riktigast att gå ännu ett steg och från början tillerkänna lekmannainslaget den dominerande ställningen inom nämnden.

Jag får därför föreslå,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära en skyndsam utredning rörande inrättande av en från de reguljära domstolarna fristående särskild rättsnämnd för resningsfrågor.

Stockholm den 26 januari 1956

Harald Larsson
i Hedenäset
